

บทนำ

'King of Cook' คือรายการแข่งขันทำอาหารชื่อดังที่กำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในทุกวันนี้ ผ่านมาแล้วทั้งหมดสองซีซั่นด้วยกัน ผู้เข้าแข่งขันจะต้องจัดเอาทุกความสามารถที่มีมาประชันกันอย่างดุเดือด ฝ่าฟันทุกด่านที่กรรมการกำหนดไว้เพื่อชิงชัยเป็นที่หนึ่ง ผู้ชนะจะได้รับรางวัลเป็นเงินถึงสามล้านบาท พร้อมกับได้รับโล่เกียรติยศที่สามารถนำไปประดับประวัติของตัวเองให้กลายเป็นพ่อครัวเวอร์ชันอัปเกรด ยืดออกภาคภูมิใจได้อย่างไม่อายใคร เงินรางวัลมากมายขนาดนั้น ล่อตาล่อใจทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มพ่อครัวแม่ครัวที่สนใจและมีความสามารถในการประกอบอาหาร การแข่งขันนี้ไม่จำกัดวัย ไม่จำกัดเพศ ไม่จำกัดวุฒิการศึกษา เป็นลูกตาสี่ตาสาทำข้าวไข่เจียวได้แค่เมนูเดียว ก็สามารถมาสมัครได้

และแน่นอน...รายการที่แสนจะดูเด็ดเร้าใจ มีเงินรางวัลก้อนใหญ่เป็นของล่อตาล่อใจอย่างนี้ มีหรือที่ผู้คนจะไม่สนใจ แต่ใครกันล่ะที่จะบ้าดีเดือดมากพอกับการลงสนามแข่งขันสุดโหดนั้น บางคนถึงกับมองว่ามันเป็นการแข่งขันที่ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย จะให้ไปแข่งกับพวก

มือโปรทั้งหลาย ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะเอาชนะ แต่ด้วยเหตุผลดังกล่าว เงินรางวัลถึงได้ไหลตาม ท้าทายความสามารถแบบสุด ๆ ทั้งสองซีซั่นที่ผ่านมาล้วนมีแต่ผู้เข้าแข่งขันระดับมืออาชีพทั้งนั้น ต่อให้เป็นคนธรรมดา ก็ยังมีความสามารถถึงขั้นเป็นพ่อครัวในร้านอาหารสุดหรู ไม่ก็มีประสบการณ์ในการทำอาหารหลายปี คู่แข่งมหาโหดขนาดนั้น มีหลายคนเลยที่ถอดใจ ขอเป็นเพียงผู้ชมทางบ้านธรรมดาไปเรื่อย ๆ ดีกว่า

แต่ความคิดนั้นไม่เคยมีอยู่ในหัวของผู้ชายที่ชื่อว่าเจ้า
ฟู!

“แม่म्मม! อีพีเจ้านั้นจะเผาบ้านแล้วว!”

เจ้าเป็นเด็กชายคนหนึ่งที่มีความฝัน เขามีน้องสาวหนึ่งคนชื่อนาง ตั้งแต่จำความได้ เด็กชายเจ้าคนนี้ไม่เคยอยู่ห่างไกลจากครัว อายุได้สามขวบก็เลิกจับของเล่นจานชามพลาสติก ตักดินตักน้ำ ปรงอาหารขายให้คุณนายแม่ พออายุห้าขวบก็เริ่มจับของจริง แม่ตกใจจนเกือบช็อกเมื่อเห็นไอ้เจ้าหัวแหลมถือมีดเดินหัวเราะแหะ ๆ ไปทั่วบ้านแล้วสะดุดล้มหน้าทิ่ม ดีที่มีดไม่ทิ่มแทงเข้าตัว ไอ้เจ้าที่สามารถรอดจากคมมีดมาได้ แต่กลับโดนแม่มะยมฟาดจนกันลายเสียอย่างนั้น

ถึงอย่างนั้นเจ้าก็ยังไม่เข็ด แอบเข้าครัวหยิบเอาของใช้มาจำลองสถานการณ์อยู่บ่อยครั้ง ชอบไปเกาะประตูแอบดูคุณนายแม่ทำอาหาร ครัวเจ้าอ้อยขึ้นชื่อลือชาเป็นอย่างมาก ไม่ว่าใครเดินทางผ่านไปมา ทุกคนต่างต้องตบไฟเลียแหวะเข้ามาชิมอาหารครัวเจ้าอ้อยกันทั้งนั้น ฝีมือการทำอาหารของแม่อ้อยถือว่าเด็ดสุดในย่านนี้ แม่แต่นายอำเภอยังต้องยกนิ้วให้

เพราะถ้าหากนายอำเภอลงไปกินข้าวครัวสาวอื่น มีหวังโดนเชือดแทนไก่แน่นอน

เด็กชายเจ้าจะตาลุกวาวทุกครั้งที่ได้เห็นเปลวไฟลุกท่วมกระทะ มองเห็นมือทั้งสองข้างของแม่หยิบจับทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความว่องไว

จังหวะดับเนื้อดั่งปักๆ กระแทกใจเป็นอย่างมาก เสียงสากกระแทก ครกดงหนักแน่น ชมขวัญครวบ้านอื่นได้ ไม่ว่าจะเอาวัตถุดิบอะไรให้ คุณนายอ้อยทำไม่ถึงชั่วโมงจะได้เมนูรสเลิศออกมาให้ได้ชิมกัน แน่นอน เด็กชายเจ้ายกมือเขี้ยวๆ ในตอนที่คุณครูถามว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร เจ้าจะตอบเสียงดังอย่างมั่นใจทันที

“อยากเป็นพ่อครัวครับ!”

แน่นอนว่าพ่อลูกชายต้องการเช่นนั้น เจ้ออ้อยก็ไม่ขัด จับมานั่งเรียนวิชาครัวกับตัวเองตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ พาทำอาหารง่าย ๆ ไปก่อน จากนั้นก็ได้ระดับยากขึ้นเรื่อย ๆ ผ่านไปหลายปี ในที่สุดเด็กชายเจ้าก็โตมาเป็นไอ้เจ้า ทำงานเป็นมือขวาของเจ้ออ้อย พ่อครัวอันดับสองรองจากแม่ของตนเอง ฝีมือการปรุงอาหารของเขานับว่าพ่ายแพ้ก็แค่แม่เท่านั้น วันไหนเจ้ออ้อยเหนื่อยที่จะดูแลร้าน เจ้าก็จะสวมบทบาทเป็นพ่อครัวคอยทำหน้าที่นั้นแทน มองเห็นลูกชายเติบโตใหญ่เป็นหนุ่มมาก ฝีมือเช่นนั้น คนเป็นแม่ก็ได้แต่ยกผ้าซับหัวตาเบา ๆ

เจ้ายิ่งโตก็ยิ่งเก่ง นอกจากเรื่องอาหารแล้ว หน้าตากับนิสัยก็ดีเลิศ ประเสริฐศรีไม่แพ้กัน พอเริ่มเป็นวัยรุ่นเข้าหน่อย ยีนของนายอำเภอ ก็เริ่มเด่นขึ้นทุกที ๆ มัดใจสาวน้อยเพื่อนร่วมห้องและเพื่อนต่างโรงเรียนมานักต่อนัก ใครเดินผ่านก็เป็นอันต้องเหลียวหลัง บ่อยครั้งที่เจ้าออกไปประกวดแข่งขันทำอาหารกับทางโรงเรียน ก็มักจะมีคนจากที่อื่นถูกตาต้องใจไอ้เจ้าอยู่เสมอ เข้ามาขอเบอร์โทร. ก็เคย มีมามากมายไม่ขาด หัวกระโปกบ้านเจ้ออ้อยไม่เคยแห้ง

เจ้ามันดูเป็นคนดี สมบูรณ์แบบมาก ๆ คนหนึ่ง ทว่า...

“แม่ หนูว่าอីพีเจ้ามันหนักแล้วนะ มันหมกมุ่นแต่เรื่องในครัวจนไม่เอาอะไรแล้วเนี่ย”

“ก็ดีแล้ว ให้มันยุ่งกับครัวนั่นแหละ ดีกว่าให้มันไปเป็นนักเลงเด็กแว้นเหมือนลูกคนอื่นเขา”

“แม่ แต่อีพีเจ้ามันสนใจแต่เรื่องทำอาหารจริง ๆ นะ”

“...”

เจ็อ้อยถอนหายใจยาวขณะถูกลูกสาวลากแขนขึ้นมาจนถึงห้องนอนของเจ้า เมื่อบานประตูถูกเปิดออก เผยให้เห็นเจ้าของห้องที่กำลังนั่งจตุสูตรอาหารอยู่ตรงนั้น รายล้อมด้วยตำราอาหารมากมาย ช่างห้องมีแต่สูตรอาหารและรูปภาพอาหารแปะไว้เต็มไปหมด ด้วยรางวัลจากการแข่งขันทำอาหารเรียงรายเต็มชั้น เจ้าเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยกะพริบตาปริบ ๆ รู้สึกงุนงงเมื่อเห็นน้องสาวและแม่ยืนมองมาด้วยสายตาเหนียวใจแบบนั้น

“มีอะไรหรือแม่?”

ปัญหาคือ...ไอ้เจ้ามันเป็นเนิร์ดอาหาร อยากเป็นพ่อครัวมากจนบ้าคลั่งไปหมดแล้ว อย่าว่าแต่แฟนเลย คนเข้ามาจับมันตั้งเท่าไรยังต้องยอมแพ้ มันไม่สนใจอะไรนอกจากการเป็นพ่อครัวเบอร์หนึ่ง แม้แต่เพื่อนก็ยังยากจะเข้าถึง หลงเหลือคบกันเพียงหยิบมือเท่านั้นเอง

และเจ้าก็เติบโตมาทั้งอย่างนั้น มัธยมต้นเดินสายประกวดทำอาหาร มัธยมปลายก็เช่นกัน พอเรียนจบแล้วก็ไปเรียนวิชาชีพการครัวต่ออีก จากนั้นก็มาประจำการที่ครัวเจ็อ้อย รับบทบาทเป็นพ่อครัวหลักนับตั้งแต่นั้น

เจ้าตาลูกวาวเมื่อได้เห็นรายการการแข่งขันทำอาหาร ‘King of Cook’ ความคึกคักนี้ล่อตาล่อใจเขาเป็นอย่างยิ่ง และแน่นอน...เจ้ารอจนถึงซีซั่นที่สาม ในที่สุดเขาก็สามารถพัฒนาฝีมือจนมีคุณสมบัติครบเครื่อง สามารถที่จะขอทำดวลกับเชฟจากทั่วประเทศ ไม่ว่าจะเป็ใครหน้าไหน ฝีมือดีขนาดไหน ไอ้เจ้าคนนี้ก็ขวิดกันสักตั้ง!

หลังจากที่ประกาศรายชื่อของผู้มีสิทธิ์เข้าแข่งขัน ทางรายการก็ติดต่อกลับมา พุดคุยตกลงทุกอย่างเสร็จสรรพ เจ้าเข้าใจกติกาทุกอย่างนับวันรอที่จะได้เข้าไปแข่งขัน เขาจะได้ปรากฏตัวผ่านโทรทัศน์แล้ว รู้สึกดีใจ ตื่นเต้นไปหมด เหลือเวลาอีกประมาณสองเดือนให้ได้เตรียมตัวก่อนที่จะเริ่มแข่งขันรายการแรก ทุกอย่างเพียบพร้อมหมดแล้ว เว้นแต่

อย่างเดียวนั่น...

“ต้องไปแข่งที่กรุงเทพ?”

“ใช่”

ไอ้เจ้ายกมือกุมขมับ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี บ้านของเขาอยู่ห่างจากสถานที่แข่งขันไปหลายร้อยกิโลเมตร ไม่สะดวกที่จะเดินทางไปกลับบ่อย ๆ แน่นนอน อีกทั้งเจ้ามีปัญหาเรื่องการเมารถ ไม่ใช่แค่กับรถแต่เป็นยานพาหนะทุกชนิด เครื่องบิน เรือ รถไฟ รถเมล์ ชิงช้าสวรรค์ ไอ้เจ้าเมาหมด ถ้าหากให้เดินทางไกลเพื่อไปแข่งขันเอง มีหวังอ้วกแตกหมดแรงก่อนได้แข่ง ประสิทธิภาพลดลงไปมากแน่นอน จะหาเช่าห้องพักรายวันอยู่ก็มีแต่แพง ๆ หากียาก ที่พักใกล้ที่แข่งขันมีน้อยนิดเหลือเกิน เจ้านั่งกุมขมับ คิดวนไปวนมา จนกระทั่งมีความคิดหนึ่งแวบเข้ามาในหัว เขาติดนิ้วดิ่งเปี๊ยะ หยิบเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วกดโทร. หาใครบางคนทันที

ทว่า...สายแรกถูกตัด

สายที่สองก็ถูกตัด

และสายที่สาม...

[โทร. จิกมาหาพ่อมึงหรือเจ้า ฎทำงานอยู่ รอ]

ไอ้เจ้าหน้าหงอย หลู่หางตกไปหมดหลังโดนด่า จากนั้นก็นั่งเฝ้าโทรศัพท์ไม่ห่าง ผ่านไปเกือบชั่วโมงเลยกว่าที่ปลายสายจะโทร. กลับมา หากันอีกครั้ง เจ้ารีบคว้าโทรศัพท์ กดรับด้วยท่าที่ตื่นเต้น บอกเล่าเรื่องราวทุกอย่าง...การแข่งขันที่จะถูกจัดขึ้น และปัญหาที่ตัวเองกำลังพบเจอ รวมไปถึงเสนอแนวทางแก้ไข ทุกอย่างถูกเอ่ยออกไปอย่างรวดเร็วทันใจในเวลาไม่กี่นาที ผั่งนั้นเงียบไป หัวใจไอ้เจ้าเต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ ต่อม ๆ เฝ้ารอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

[ไม่สะดวก]

“คชานา เอ็งช่วยเพื่อนหน่อยนะ”

[ไม่]

“แงงงง”

เจ้าเบะปากออกมาหลังจากที่ได้ยินน้ำเสียงเย็นชานั้น นั่นคือคชา หนึ่งในเพื่อนสนิทจำนวนหยิบมือที่เจ้ายังพอมืออยู่ นับว่าแปลกเหลือเกินที่คนอย่างเจ้ามีคชาเป็นเพื่อนสนิท รายนั้นมีนิสัยเย็นชาน้อย เป็นหนุ่มเจี๊ยบ ๆ ชอบเมินเจ้าอยู่บ่อย ๆ พวกเขาทั้งสองเจอกันครั้งแรกสมัยเรียนมัธยมปลาย เรียนด้วยกันสามปีก่อนที่จะแยกย้ายกันไปทางใครทางมัน คชาไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยชื่อดัง ส่วนเจ้าก็ไปคว้าใบประกอบวิชาชีพงานครัว ปัจจุบันนี้อยู่ห่างไกลกัน แต่เจ้าก็คอยติดต่อ ทักไปหา โทร. ไปถามไถ่สารทุกข์สุกดิบอยู่บ่อย ๆ เพราะอย่างไรเสียคชาก็เป็นเพื่อนสนิทของเขาคคนหนึ่ง เจ้ายังมีเพื่อนน้อย ยิ่งต้องรักษาเอาไว้ จะได้มีคนมาคอยรำแห่หน้าหน้าคในงานบวชของตัวเอง เจ้อ้อยจะได้ไม่ต้องอายชาวบ้านชาวช่องเขา

ตอนนี้คชาทำงานเป็นเลขานุการของท่านประธานในบริษัทใหญ่แห่งหนึ่ง ใจเจ้าไม่ได้รู้อะไรมากนัก รู้แค่คชานะเป็นคนเก่งมากฝีมือมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายแล้ว เงินเดือนเขาคงสูงลิ่วเลยละ

ด้วยเหตุนี้เจ้าจึงติดต่อไปหาคชา อยากจะขอไปพักด้วย บอกว่าจะช่วยจ่ายค่าห้อง ค่าน้ำค่าไฟ การแข่งขันที่ยังยาวถึงสี่เดือนนั้น เขาจำเป็นต้องเดินทางเข้าเมืองใหญ่เพื่อร่วมรายการ จะให้เดินทางไปกลับบ่อย ๆ ก็ยุ่งยาก จะให้เช่าห้องอยู่ก็มีแต่ที่พักราคาแพง จริง ๆ เจ้อ้อยก็ไม่ได้ถึงขั้นขาดเหลืออะไรหรอก จ่ายไหวอยู่แล้ว เพียงแต่เจ้าไม่อยากจะให้แม่จ่ายเยอะ ถ้าหากว่าสามารถหาทางเลือกอื่นที่ช่วยลดค่าใช้จ่ายได้มันก็น่าจะดีกว่า เจ้าจึงตัดสินใจโทร. หาคชาเพื่อขอเช่าห้องด้วย จะได้ลดค่าใช้จ่ายไปในตัว

แต่ดูเหมือนแผนนี้จะไม่เข้าท่าเสียแล้ว เพราะคชาปฏิเสธกันทันทีทันใด เจ้าได้แต่พยักหน้าหงึก ๆ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงหงอย ๆ

[เดี๋ยว]

“ว่ายังไง เอ็งมีอะไรจะถามอีกหรือเปล่า?”

[ถ้าเกิดจะมาอยู่ จะอยู่ยาวหรือมาอยู่แบบไปกลับ?]

“ใจจริงก็อยากจะอยู่ยาว เพราะซีก็เียงไปกลับ แต่เียงไม่สะดวก
ข้าก็เข้าใจ ไม่รบกวนแล้ว ทำงานต่อเถอะ”

[เดี๋ยว]

“...”

[ถ้าอยู่ยาว จะต้องหารค่าห้อง ค่าน้ำค่าไฟด้วย]

“คชา...เอ็งพูดมาแบบนี้ละ อย่าบอกนะว่า...”

[แข่งเสริจย้ายออกทันที ตามนี้]

“เฮส! ขอบใจเอ็งมากคชา เอ็งนี่ยังเป็นเพื่อนที่น่ารักที่สุดสำหรับ
ข้าเสมอ ข้ารักเอ็ง”

[หุบปาก ไม่ต้องพูด]

ถึงแม้สุดท้ายจะโดนด่าแล้วตัดสายไฟ แต่ไอ้เจ้าก็ไม่นึกโกรธ
กระโดดร้องไชโยด้วยความดีใจ รีบเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่ฟัง เจ็อ้อย
พยักหน้าหงิก ๆ แล้วแต่ไอ้เจ้ามันจะตัดสินใจเถอะ

และในที่สุดเจ้าก็มีที่ซุกหัวนอน เขาตัดสินใจที่จะย้ายไปอยู่กับ
คชาเป็นระยะเวลาสี่เดือนด้วยกัน อยู่ตลอดจนกว่าจะจบการแข่งขัน
เขาเก็บของทุกอย่างเรียบร้อย เตรียมตัวเตรียมใจเป็นอย่างดี กระทั่ง
ถึงวันเดินทาง เจ้าก็หันหลังกลับไปมองบ้านของตัวเอง ลูบหน้าเบา ๆ
สัญญาว่าถ้าหากกลับมาอีกครั้งเขาจะกลับมาพร้อมชัยชนะ จะคว้าเงิน
รางวัลพร้อมโล่ทองคำนั้น ชูให้เห็นกันไปเลยว่าตอนนี้เขากลายเป็น
ราชาแห่งการทำอาหารแล้ว เขามั่นใจว่าจะต้องได้เป็นแชมป์ในซีซั่น
ที่สามแน่นอน

พกความมั่นใจออกจากบ้านมาเต็มเปี่ยม เดินทางเข้ามาจนถึง
เมืองหลวง ไอ้เจ้าสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก้มลงมองคีย์การ์ดที่คชาส่งมา
ให้ทางไปรษณีย์เมื่อสัปดาห์ก่อน ที่อยู่ของคชาไม่ใช่เล่น ๆ เลย เป็น
คอนโดสูงใหญ่กลางเมือง ดูน่าอยู่เป็นอย่างมาก คชახอกว่าถ้ามาถึง
ให้ชนของขึ้นมาได้เลย ตอนแรกเจ้ากะเวลาเอาไว้ว่าน่าจะมาถึงราว ๆ

เที่ยงวัน ไม่น่าเชื่อเลยว่ามันจะกลายเป็นเที่ยงคืนไปเสียแล้ว เขาขนของขึ้นมาจนถึงหน้าห้องพักห้องหนึ่ง และเคาะการ์ดแล้วเปิดประตูเข้าไปซ้ำ ๆ

“อะ...อ้อ...อ้อ...”

ตุ๊บ!

“จะ...เจ้า!”

หนุ่มต่างเมืองกะพริบตาปริบ ๆ ยืนจับลูกบิดด้วยสีหน้างุนงง เบื้องหน้าคือเจ้าของห้องตัวจริงที่ยืนแนบชิดผนังห้อง มีชายแปลกหน้าอีกคนกำลังโน้มตัวเข้าหา เนกไทถูกคลายออก เสื้อยับยู่ยี่ไปหมด สีหน้าของคชชาติดูตกใจเป็นอย่างมากที่ได้เห็นหน้าเขา ก่อนที่จะรีบหันตัวชายแปลกหน้าออกห่างทันที ไม่พอ...ยังหยิบเอวกระเป๋ามาฟาดหัว จนเขาคอนนั้นหัวสั้นไปหมด

“ทำไมไม่โทร. บอกก่อนว่ามาถึงแล้ว!”

“เอ่อ...แบตหมด...”

“ให้ตายสิ”

“คชา”

“มันไม่ใช่อย่างที่มึงคิด...”

“ผิวเอ็งเหวอ”

“ไม่ใช่โว้ย!”

คชาแผดเสียงดังลั่น ก่อนจะตวัดสายตามองไอ้ตัวปัญหาด้วยสีหน้าขุ่นเคือง เขาคอนนั้นลูบหัวตัวเองบ่อย ๆ แล้วหันกลับไปมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ตรงประตูนั้น เจ้าชายเข้ามา วางของทุกอย่างในมือลง จากนั้นก็พนมมือก้มหัวสวัสดีอย่างนอบน้อม เอ่ยประโยคแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“สวัสดีครับ ผมชื่อเจ้า”

“เอ่อ...”

“ผมไม่ได้เป็นซู้ครับ คชาเป็นเพื่อนของผม เราเคยเรียนด้วยกัน

สมัยมัธยมปลาย”

“เจ้า กูไม่ได้เป็นอะไรกับมัน! กีบอกแล้วโวะ! เจ้า มึงอย่า...”

“ผมมาดีครับ ไม่ตีท้ายครัวครอบครัวยุคนั้นแน่นอนครับ”

“...”

“คชาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผมครับ”

ชายแปลกหน้าคนนั้นยั้งง หันกลับมามองเจ้าของห้องซ้ำ ๆ ดูเหมือนคชาอยากจะทำตัวตัวเองให้ตายทันทีหลังจากได้ยินประโยคนั้น เขาจึงหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ

“อ้อ ‘เพื่อนที่ดีที่สุด’ คนนี่เอง”

“ครับ คชาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผม”

ฉีก!

“วางใจได้ครับ ใจเจ้าไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นกับเพื่อนแน่นอน”

ฉีก!

“คช้าา!”

ไอ้เจ้าร้องเสียงดังลั่นเมื่อจู่ ๆ เจ้าของห้องทำท่าเหมือนอยากจะเป็นลม จึงรีบวิ่งเข้าไปประคอง ในตอนนั้นเองที่เขาได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากคนแปลกหน้าข้างตัว

“ผมฝากดูแลเขาต่อทีนะ”

“...”

“คชาคงจะดีใจมากที่ ‘เพื่อน’ ของเขามาดูแลถึงที่ แหม... ‘เพื่อน’ ของเขาคนนี่ดีจริง ๆ”

“ไม่เป็นไรครับ ยังไงคชาก็เป็นเพื่อนที่คบกันมานาน เขาไม่สบายเดี่ยวผมดูแลเอง วางใจได้เลยครับ”

“อึ๊ก”

“แว๊กกก คชา! เอ็งซัดตาเหลือกแล้ว!”

“หุบปาก!”

และไอ้เจ้าก็โดนโบกหัวสั้นไปอีกคน ได้แต่ยืนงุนงงอยู่ตรงนั้น

เขาไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์เมื่อครูสักเท่าไรนัก
แต่เขาสัมผัสได้ถึงกลางสังหรณ์บางอย่าง เส้นขนทั่วตัวลุกชัน
ไปหมด
ดูเหมือนว่า...สี่เดือนหลังจากนี้ ไร่เจ้าต้องพบเจอกับความ
ปวดหัวมากๆ อย่างแน่นอน!

1

“เขาไม่ใช่แฟนเอ็งจริงอะ”

“เออ”

“อ้าว แต่...”

“เลิกพูดเรื่องมันส์กทีเถอะน่า! บอกว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่!”

“โอเค ตามใจเอ็ง”

เจ้าเกาหัวแกรก ๆ ก่อนที่จะกวาดสายตามองรอบห้อง ตอนนี้เขาย้ายเข้ามาอยู่ร่วมมุกกับเพื่อนเก่าสมัยเรียนมัธยมปลาย เจ้าของห้องคือคนที่นั่งหน้ามูยอยู่ตรงหน้าเขาในตอนนี้อยู่ไม่ได้เจอกันตั้งหลายปีนับตั้งแต่เรียนจบ คขาโตขึ้นมาก หน้าตาเปลี่ยนไปเยอะพอสมควร แต่ก็ยังมีเค้าโครงเดิมอยู่ จำได้ว่าเมื่อก่อนนั้นคขาเป็นเด็กเงิบเงียบชอบทำตัวอึดครึมอยู่หลังห้องคนเดียว ไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา ไม่มีใครกล้าเข้าไปเล่นด้วยสักเท่าไร เพราะชอบทำหน้าตาหยิ่งเย็นชา ตัดสินใจตายใจคนนั้นคนนี้อย่างเดียว ดูดูเป็นอย่างมาก คงมีแต่ไอ้เจ้าคนชื่อบ๊อนี่แหละที่แวะเวียนเข้าไปหา ตามตื้ออยู่บ่อย ๆ จนในที่สุดก็กลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันจนได้ บ้านคขาก็อยู่ใกล้ ๆ กัน มีโอกาสได้ไปรับไปส่ง

อยู่บ่อยครั้ง ไมลี...แทบจะทุกวันเลยต่างหาก ข้าพเจียงคชาแทบไม่
ต้องเสียเงินซื้อ มีข้าวกล่องอร่อย ๆ จากบ้านไอ้เจ้าไปให้กินทุกวัน สมัย
นั้นมีแต่คนบอกว่าเจ้าเป็นลูกน้องของคชา อยากจะเถียงอยู่หรอก แต่
สมัยนั้นเขาเดินตามหลังคชาต้อย ๆ จริงนี่นา

ผ่านไปหลายปี คชาเติบโตขึ้น ตัวสูง ดูปราดเปรี้ยว ใบหน้าเรียว
ได้รูป ผิวหน้าผิวกายล้วนดูดี เมื่อก่อนก็ว่าตัวขาวแล้ว เดียวนี้คงไม่มี
โอกาสได้โดนแดดเลย วัน ๆ คงทำงานอยู่แต่ในตึกอยู่แต่ในห้องแอร์
เจ้าใช้สายตากวาดสำรวจไปทั่วร่างนั้น คชาหรีตามอง รู้สึกอ้อน ๆ
หนาว ๆ ขึ้นมา จึงเตรียมจะอ้าปากดำอีกครึ่ง ซักสีหน้าใสอย่างคนไม่
ชอบใจ

นี่ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เจ้าสัมผัสได้ว่าคชาเปลี่ยนไป คชาดูหงุดหงิด
ง่ายมาก ๆ ตั้งแต่ตอนที่อยู่กับคุณคนแปลกหน้าเมื่อไม่กี่นี้แล้ว

“แล้วเอ็งมีกฎอะไรใหม่...ไว้ว”

“อะไร?”

เจ้าเดินตามเจ้าของห้องเข้ามาด้านในเรื่อย ๆ กระทั่งได้เจอ
สภาพห้อง เขาถึงกับอ้าปากร้องออกมาด้วยความตกใจ นี่นะหเรอ
สภาพที่ซุกหัวนอนของคชา เป็นถึงเลขาฯ ในบริษัทใหญ่ แต่ทำไมถึง
ได้อยู่ในห้องที่รกรขนาดนี้ ยิ่งมองยิ่งรู้สึกซอก เสื่อผ้ากระจัดกระจายไป
ทั่วทุกมุมห้อง มีแขวนมีห้อยเต็มไปหมด ต้นไม้ก็แห้งตาย แก้วน้ำ
พลาสติกกินตรงไหนก็ตั้งทิ้งไว้ตรงนั้น ถุงเท้าซอสน้ำมันกึ่งอยู่มุมนั้น
มุมนี้ โหนจะกองผ้าห่มบนโซฟา ความวุ่นวายบนโต๊ะทำงานนั้นอีก เจ้า
ยืนตะลึงเหมือนกระหิงตื่นผ้าแดง อ้าปากค้าง พุดอะไรไม่ออกเลย

ห้องของคชา ถ้าหากไม่นับเรื่องความรกแล้วก็ดูเป็นห้องที่
ตกแต่งเอาไว้อีพิพอดสมควรเลย ทำทางจะเป็นคอนโดราคาแพง มีห้องน้ำ
ห้องนอนแบ่งเป็นสัดส่วน มีประตูปิดเอาไว้อีกเป็นห้อง ๆ ห้องครัวก็
มีแยกออกไปอีก ดูกว้างขวาง ถ้าอยู่คนเดียวก็อยู่ได้สบาย ๆ หรือจะ
อยู่หลายคนก็ไม่มีปัญหาอะไร นึกสงสัยแล้วสิว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา

คชาได้เงินเดือนเดือนละเท่าไรกัน

แต่ก็นะ ดูจากสภาพความรกของห้อง กองเอกสารนั่นอีก ไหนจะแผนงานที่เปะเอาไว้ กว่าจะได้เงินแต่ละบาท คิดว่าคชาเองก็คงทำงานหนักอยู่เหมือนกัน

“คชา นี่เอ็งไม่เก็บห้องเลยหรือไงวะ”

“ไม่มีเวลา เหนื่อย ง่วง”

“งานเอ็งเยอะขนาดนั้นเลยหรอ”

“อือ”

คชาเอ่ยตอบกลับด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อน สีหน้าเขาดูล้าเป็นอย่างมาก เพิ่งจะเดินทางกลับมาถึงห้องตอนเที่ยงคืน เพราะออกไปงานเลี้ยงกับทางบริษัทมา ไม่คิดว่าพอลกลับถึงห้องจะต้องเจอเรื่องปวดหัว ไหนเจ้าบอกว่าจะมาถึงประมาณเที่ยงวัน ดันมาเจอกันตอนนี้ เจ้าของห้องซัตรงนั้นตรงนี้ อธิบายแบบคร่าว ๆ จากนั้นก็หายเข้าไปอาบน้ำ ปล่อยให้เจ้ายีนจัดข้าวของของตัวเองอยู่อย่างนั้น

ผู้มาขออาศัยส่ายหน้าช้า ๆ รู้สึกทนความรกรกนั้นไม่ไหวจนต้องจัดการแทน ลูกขึ้นไปหยิบเอาเสื้อผ้าที่ใส่แล้วและยังไม่ใส่มาวางแยกกัน อันไหนพับเก็บได้ก็พับอย่างเป็นระเบียบ ชยะมีตรงไหนก็เอาถุงมาใส่ เตรียมจะเอาไปทิ้งวันพรุ่งนี้ จัดของให้เข้าที่เข้าทางกว่าเดิม จากนั้นก็เดินมาดูโซนครัว เขาถึงกับช็อกตาตั้ง มองเห็นกองจานชามที่ถูกวางเรียงซ้อนไว้ กินไว้ตั้งแต่เมื่อเช้านี้ก็มี เมื่อวานนี้ก็กิน เห็นแล้วรู้สึกอึดอัดจนต้องลงมือจัดการทำความสะอาดทุกอย่างให้ คชาออกมาจากห้องน้ำอีกครั้งก็นั่งไป เมื่อพบว่าห้องของตัวเองไม่สกปรก ไม่รกรกรังเหมือนเดิมแล้ว

“ไม่ต้องทำก็ได้ เดี่ยวว่างเมื่อไรภูทำเอง”

“เอ็งอยู่แบบนี้มาตลอดเลยหรอคชา”

“แล้วจะทำไม ก็กูไม่มีเวลา”

“ไม่ได้นะ แซ่จานชามไว้เยอะแบบนี้มันสกปรก มดมันจะได้”

มันจะเนา เตียวห้องก็เหม็นหрок”

“ถ้ามึงจะมาเพื่อบ่นกู พรงนี้เตรียมเก็บของกลับไปเลย”

“อ๊ะ ๆ ข้าขอโทษ”

“...”

เจ้ากะพริบตาปริบ ๆ ปล่อยให้เจ้าของห้องถอนหายใจใส่หน้า จากนั้นก็เดินผ่านกันไป คซาเพิ่งจะอาบน้ำเสร็จ กลิ่นตัวหอมเป็นอย่างมาก ไม่รู้ใช้ครีมอาบน้ำี่ห้ออะไร เช็ดผมยังไม่ทันแห้งดีก็เดินไปเปิดคอมพิวเตอร์ทำงานต่อแล้ว เจ้าลอบสำรวจพฤติกรรมเพื่อนเก่าเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน คซาก็ยังคงเป็นคซาคนเดิมคนนั้น เวลาที่เขาตั้งใจทำงานหรืออ่านหนังสือ เขาจะดูมีสมาธิกับสิ่งที่ทำอยู่เป็นอย่างมาก มือขวาจับปากกาขีดเขียนลงบนสมุดด้วยความคล่องแคล่ว มีบางครั้งที่ยิบเอาเครื่องคิดเลขข้างตัวขึ้นมากดบ้าง ๆ ส่วนเรื่องการพิมพ์ ก็แทบไม่ต้องปรายตามองแป้นเลยด้วยซ้ำ

คซาสูดยออด เก่งมาก ๆ เลยแฮะ

“ข้าขออาบน้ำต่อนะ”

“ไม่ต้องขอหรอกนำ ของโน้นก็ใช้ได้หมด ไม่ต้องถามมาก”

“โอเค”

เจ้าเก็บของของตัวเองใส่ในชั้นต่าง ๆ ให้เรียบร้อย วางของอย่างเป็นระเบียบ จากนั้นก็เดินไปเข้าห้องน้ำ ถอดเสื้อผ้าออก ใส่อุ่นเมื่อครู่ยังคงอยู่ ผ้าเกาะกระจกไปหมด ไม่รู้ว่าคซาเปิดน้ำอุ่นเบอริไหนกัน เจ้าค่อย ๆ เข้าไปในห้องน้ำ มองปุ่มต่าง ๆ แล้วบังเกิดความสับสนขึ้นมา ไม่ใช่ว่าไม่เคยใช้เครื่องทำน้ำอุ่นหรอก เพียงแต่เขาไม่เคยพบไม่เคยเจอฝักบัวอาบน้ำที่มันไฮเทคขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต ได้แต่ยืนนิ่งเป็นไอ้บื้ออยู่ตรงนั้น เกาหัวแกรก ๆ แล้วจิ้มไปแบบสุ่ม สายน้ำร้อน ๆ ก็ไหลลงมาโดนผิวกายทันที

“อ้ากก!”

เจ้าของห้องสะดุ้งสุดตัว จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงร้องไหยหวนดังออกมา

คซารีบวางทุกอย่างในมือแล้ววิ่งเข้าไปดูห้องน้ำ รู้ได้ในทันทีว่าเกิดปัญหาอะไร ปกติเขาชอบอาบน้ำอุ่นมาก ๆ ซึ่งสำหรับคนอื่นอาจจะเข้าขั้นร้อนเลย และแน่นอนว่าสำหรับไอ้เจ้าเองก็ด้วย มิน่า...มันร้อนล้นเสียขนาดนั้น คซารีบปรับอุณหภูมิน้ำให้ จากนั้นก็จับเอาแขนล่า ๆ ข้างหนึ่งขึ้นมาดู พลิกไปมาด้วยความเป็นห่วง ก่อนที่สายตาสายจะหลุบลงต่ำโดยอัตโนมัติ

อีก...เจ้ามันอาบน้ำอุ่นอยู่นี่หว่า

“เอ็งอาบน้ำร้อนขนาดนี้เลยหรือคซา ไม่แสบผิวหรือ?”

“...”

“หว่า เอ็งหน้าแดงขนาดนี้ แปลว่ามันต้องร้อนมาก ๆ แน่ ทีหลังอย่าอาบน้ำร้อนขนาดนี้สิ เดี่ยวจะลวกตัวเอานะ”

“อะ...เออน่า!”

“ไอ้ะ น้ำตอนี้กำลังดีเลย ชอบใจเอ็งมากนะเว้ย”

คซารีบก้าวออกมาจากห้องน้ำนั้น ปล่อยให้เพื่อนเก่าอาบน้ำต่อไป ส่วนตัวเองก็กลับมาล้างหน้าโต๊ะทำงาน ยกมือทั้งสองข้างขึ้นลูบหน้าตัวเองเบา ๆ พยายามเป็นอย่างมากที่จะลบภาพวาบหวิวเมื่อครู่ นี้ออกจากสมอง เขาช็อกจนลืมเรื่องงานไปหมดแล้ว แต่ดูเหมือนไอ้ตัวโง่งมันนั่นมันจะไม่รู้เรื่องอะไรเลยสักอย่างเดียว

ยอมรับว่าวินาทีที่ได้เห็นหน้าของเจ้าเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี คซาทกใจมาก ๆ เขาอึ้งไปหมด และยิ่งรู้สึกช็อกมากกว่าเดิมเมื่อต้องมาเจอกับเจ้าในสภาพแบบนี้

คซาในตอนนี้งานเป็นเลขช่า ให้ประธานบริษัทฯและอาหารเสริมแห่งหนึ่ง ส่วนไอ้ผู้ชายคนที่อยู่กับเขาก่อนหน้านี้ชื่อว่าลิ ลิเป็นคนทำงานด้วยกัน จะเรียกว่าเป็นเพื่อนที่ทำงานก็คงจะได้ พวกเขาทั้งสองคนสนิทกันค่อนข้างมาก และแน่นอนว่าลิก็คิดเกินเลยกับคซา เคยเปิดอกพูดเรื่องนั้นกันตรง ๆ มาแล้วหลายครั้ง คซาไม่ได้ชอบลิ และไม่ได้คิดอะไรกับลิเกินเลยกว่าเพื่อนร่วมงาน แต่ลิก็คพยายามที่จะยัดเยียด

ตัวเองมาให้เขาอยู่เรื่อย จนในที่สุดเขาก็ต้องตวาดใส่หน้า บอกไปว่าเขามีคนที่ชอบอยู่แล้ว สิถึงได้ยอมถอย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงตามมาเอาอกเอาใจ คอยหยอดด้วยถ้อยคำหวานเลี่ยนไม่ว่างเว้น ทำให้ความรู้สึกเบื่อกับหน้าเธอมาก ๆ

ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครูนี้นั้น พวกเขาทั้งสองคนเพิ่งจะกลับมาจากงานเลี้ยงของบริษัทด้วยกัน ลือสาสามารถส่งถึงห้อง แล้วก็นั่นแหละ ใ้อ้ำมันแก้มเขา แต่ก็แก้มหนักไปหน่อย ถึงต้องโดนตบหัวสั้นขนาดนั้นแหละ มันจะได้เลิกทำตัวน่ารำคาญเสียที

คชาถอนหายใจยาว เหลือบตามองเงาสะท้อนของตัวเองจากกระจกตั้งโต๊ะข้างตัว มองเห็นใบหน้าแดง ๆ แบบนั้น เขาก็ปลี่ยนึกถึงเรื่องในวันวานขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

จุดเริ่มต้นของความวุ่นวายในทุกวันนี้ยังงั้นละ

“เอ็งชื่อคชาใช่ไหม! ข้าชื่อเจ้า!”

“...”

“ไปกินข้าวด้วยกันปะ”

คชาในตอนนั้นอายุแค่สิบหกปี กำลังจะย้ายไปเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่นั่น เพราะครอบครัวประสบปัญหาทางการเงินจนต้องขายบ้านทิ้งแล้วย้ายไปอยู่บ้านญาติ ช่วงนั้นชีวิตเขาไม่ค่อยดีสักเท่าไรทุกคนในบ้านเครียดมาก ๆ คชาทำได้เพียงขังตัวเองอยู่แต่ในห้อง ไม่ได้ทำอะไรนอกจากนอนหายใจทิ้งไปวัน ๆ เผื่อว่าเมื่อไรปัญหาจะผ่านพ้นไปเสียที

และคืนสุดท้ายก่อนที่จะย้ายไปบ้านญาติ พ่อกับแม่ก็หายตัวไปอย่างลึกลับ พบเจอกันอีกครั้งในตอนเช้า แต่ไม่อาจโอบกอดรับไออุ่นได้อย่างเคย

พ่อกับแม่...สองคนนั้นจากไปแล้ว ทั้งคชาไว้บนโลกนี้เพียงลำพัง ทั้งสองคนตัดสินใจแอบออกไปจับชีวิตด้วยกัน...กระโดดลงน้ำหายไปที่ไหน ในขณะที่คชานอนนิ่งอยู่ในห้อง เขาจำไม่ได้ว่าตอนนั้น

ตัวเองทำสีหน้าเช่นไร รวากับโลกทั้งใบพังทลายลงต่อหน้า ไม่รู้ว่าถ้าโดนมีดแทงตอนนั้นจะยังรู้สึกเจ็บปวดหรือเปล่า คซาเหลือตัวคนเดียวบนโลกใบนี้ เขาถูกพาตัวมายังที่อยู่ใหม่ เข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมแห่งใหม่ นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ร้าย ๆ คซาาก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน กลายเป็นคนเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่พูดไม่คุยกับใคร เขาแทบไม่ออกไปโรงเรียนเลยด้วยซ้ำ สีหน้าหม่นหมองเศร้าซึม มีแต่พลังงานลบรอบตัว ไม่มีใครอยากจะเข้าใกล้คนมีดমনอย่างเขาเลย

เว้นก็แต่คนที่ชื่อเจ้า หมอนั่นเป็นคนเดียวที่กล้าเข้ามาหา

เจ้าเป็นเด็กหนุ่มที่มีพลังเหลือล้น และเป็นคนแปลก เขามีรอยยิ้มพิมพ์ใจ เป็นคนสดใสว่าเรริง เต็มไปด้วยพลังงานบวก ตรงกันข้ามกับคซาทุกอย่าง เจ้าเป็นที่รักของเพื่อน ๆ มีคนนิยมชมชอบเขามากมายไม่ว่าจะเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกัน รุ่นน้อง รุ่นพี่ แม้แต่ต่างโรงเรียนก็ยังชอบเขา แต่ด้วยนิสัยที่แปลกเกินไป ทำให้เขามีคนคบหาอย่างสนิทใจค่อนข้างน้อย ถ้าจะให้พูดถึงความแปลกของเจ้าน่ะเหรอ...หนึ่งก็ใช้สรรพนามยุคพ่อขุนรามนั่นแหละ ข้า ๆ เอ็ง ๆ มันอยู่นั่น ไม่รู้ว่ามันไปได้มาจากไหน ใครพามันพูดแบบนั้น เจ้ามีน้องสาวอยู่หนึ่งคน ชื่อว่านาง รายนั่นก็ยังดูปกติ ไม่เห็นมีอะไรแปลก แต่ดูคนพีลี แฮ้อ...

นอกจากคำสรรพนามแล้ว ยังมีนิสัยที่ชื่อบ๊อเกินมนุษย์มนา เจ้ามันเป็นเด็กเนิร์ด แต่เนิร์ดในเรื่องของการทำอาหาร เจ้ามันคลั่งไคล้การเข้าครัวมาตั้งแต่จำความได้ คาบเรียนวิชาการงานอาชีพมาถึงที่ไรมันยกมือสูงเทียมเปรต กลัวไม่ได้ตอบคำถามนั้น จริง ๆ แล้วเรื่องการเรียน เจ้าก็เรียนเก่งในระดับหนึ่ง หัวดี หัวไว จำเก่งมาก โดยเฉพาะอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับสูตรอาหาร จะท่องจำได้อย่างขึ้นใจ มักจะมีสมุดเล่มหนึ่งพกติดตัวอยู่เสมอ ว่างไม่ได้เป็นต้องเขียนต้องจดอะไรไม่รู้ยึก ๆ บางทีก็หลุดพิมพ์ภาษาพ่อครัวออกมา ในกระเป๋ามีแต่หนังสือสูตรอาหาร หมกมุ่นในการเข้าครัวยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ความฝันของไอ้เจ้ามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น เขาอยากจะเป็นสุดยอดเชฟแห่งประเทศนี้

ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่อาจเทียบเทียม พังดูเวอร์วัง แต่ไอ้เจ้ามัน
เอาจริง และตั้งใจมาก ๆ ที่จะเป็นสุดยอดพ่อครัวให้ได้

ตอนนั้นเจ้าชอบทำอาหารใส่กล่องเล็ก ๆ มาให้คชากินตอน
เที่ยง เพราะรู้ว่าคชามีปัญหาเรื่องการเงิน ในแต่ละวันคชาจะได้เงิน
มาโรงเรียนไม่กี่บาท จำเป็นที่จะต้องประหยัดเงินไว้ เจ้าจึงอาสาทำ
ข้าวอร่อย ๆ มาให้กิน บอกว่าเป็นการฝึกฝีมือไปด้วย ในแต่ละวันจะมี
อาหารเมนูต่าง ๆ มากมาย ปรุงด้วยรสชาติแปลกใหม่ ฝีมือการทำ
อาหารของเจ้าไร้ที่ติ เขาทำอาหารอร่อยมากจริง ๆ มีแต่คนอิจฉาคชา
ที่ได้กินข้าวกล่องฝีมือเจ้าแบบนั้น

ไม่หรอก...คชาเป็นหนูทดลองให้ไอ้พ่อครัวหัวปากนั้นต่างหาก
แต่ก็นะ...คชายินยอมพร้อมใจที่จะเป็นหนูทดลองเอง

เจ้าน่ะเป็นคนจิตใจดี เขาบริสุทธิ์ในทุก ๆ ความคิด ในทุก ๆ
การกระทำ มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนอื่น ข้อดีของเขามีเยอะแยะ ไม่
แปลกอะไรเลยที่จะมีผู้คนมากมายหลงไหลในเสน่ห์แบบแปลก ๆ นั้น
ใช่...มีผู้คนมากมายเลย รวมไปถึงจนถึงคชาคคนนี้ด้วย

ตลอดสามปีที่อยู่ที่นั่น คชามีความสุขมาก แล้วก็รู้สึกดีมาก ๆ
ที่ได้รู้จักกับคนอย่างเจ้า ทุกวันเขาจะได้รับข้าวกล่องอร่อย ๆ บางครั้ง
ก็มีของหวานมาให้ เจ้าอบอุ่นและอ่อนโยนกับเขาเสมอ เป็นดังแสง
สว่างเพียงหนึ่งเดียวที่คอยสอดส่องลงมายังชีวิตอันมืดมนของคน
คนหนึ่ง ทำให้คชาเริ่มดีขึ้น ฟันฟูบาดแผลในใจ เขาได้รับการดูแลและ
เยียวยาจากเจ้า นานวันเข้าความรู้สึกที่เคยมีต่อกันก็แปรเปลี่ยน คชา
รู้ตัวตั้งแต่แรกอยู่แล้วว่าเขาจะเผลอชอบเจ้าไปมากขนาดไหน

แต่ก็อย่างที่บอก ใจนี้มันแปลก

“เจ้า หนูชอบจัง”

“เหมือนกัน! ข้าก็ชอบเอ็ง เอ็งเป็นเพื่อนที่ซึ้งที่สุดเลยคชา”

“ไม่ คือกูไม่ได้หมายถึงชอบแบบนั้น”

“แล้วเอ็งชอบแบบไหน”

“ก็ชอบแบบ...”

“โอ๊ะ! คิดออกแล้ว! ข้าคิดออกแล้วคชาา”

“...”

“เมื่อวานที่ข้าทำมันใหม่ ที่แท้ก็เพราะลืมหาน้ำมันนี่เอง”

“เจ้า”

“หรือ?”

“ภูเกลียดมึง”

“เอ้า! เดียวลลิต คชา! เมื่อกี้เิ่งยังบอกว่าชอบข้าอยู่เลยนะ!”

มันน่าโมโหมาก มาก ๆ

นั่นไม่ใช่การบอกชอบครั้งแรกของคชา เขาสารภาพตรง ๆ กับเจ้าไปหลายครั้งมาก มากแบบมาก ๆ นับครั้งไม่ถ้วน จนไม่รู้แล้วว่า จะต้องบอกยังไง เคยไหม? พยายามที่จะคุยกับใครสักคนในรู้เรื่องจน ร้องให้ออกมา ไซ้ คชาเป็นแบบนั้น เขาไม่เคยคิดเลยว่าสำหรับเรื่อง ความรักแล้ว ไซ้เจ้ามันจะเป็นคนโง่มามากถึงเพียงนี้ ยิ่งบอกรักไปมากเท่าไร เจ้ามันก็มองแค่ว่าเป็นความรักฉันเพื่อนเท่านั้น มันเข้ามากอดใหญ่ ตบหลังกันปู้ ๆ มองกันด้วยสีหน้าภูมิใจ ป่าวประกาศบอกคนทั้งห้องว่าตัวเองและคชาเป็นเพื่อนรักกัน คชาได้แต่ยิ้มนิ่ง เหม่อมมองท้องฟ้าด้วยความละเหี่ยใจ ไม่รู้แล้วว่าจะต้องพยายามไปจนถึงขั้นไหน เจ้าถึงจะเข้าใจ ท้ายที่สุดก็ยอมแพ้ ตั้งใจว่าจะตั้งใจ จะเลิกชอบ พอแล้ว กับไอ้เง้งนี่ เพื่อนก็เพื่อนลลิตวะ มันอยากเป็นแค่นั้นก็เป็นแค่นั้นแหละ จบ...แยกย้ายกันไปคนละทางนับตั้งแต่นั้นมา

คชามาเรียนมหาวิทยาลัยในเมืองหลวง เขาได้รับทุนการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เลยพอประทังชีพต่อไปได้ ในช่วงนั้นเขาก็ยังติดต่อกับเจ้าเป็นระยะ พยายามที่จะตัดใจแล้ว แต่พอเจ้าโทร. มาหา ได้ยินเสียงใต้ถามสารทุกข์สุกดิบกันก็รู้สึกใจอ่อนยวบยาบไปหมด มาอยู่ที่นี้ไม่มีอาหารฝีมือเจ้า ไม่มีคนคอยกอดปลอบในวันที่เขาเหนื่อยล้า ใจหนึ่งก็อยากจะหยุด ไม่อยากคุยกับเจ้าต่อ เพราะไม่อย่างนั้นเขา

คงจะตัดใจไม่ได้แน่ แต่สุดท้ายก็ทำไม่ได้ คิดถึงเจ้าเกินไป ยังคงติดต่อกัน พูดคุยกันผ่านโทรศัพท์ที่อยู่ในสถานะเพื่อนเก่าแสนรักมาจนถึงทุกวันนี้

และก็เป็นอย่างที่เห็น จนถึงวันนี้ ผ่านมาก็ปีแล้ว...คซาก็ยังชอบไอ้ควายนั่นอยู่

และไอ้ควายนั่นมันก็ไม่เคยรู้เลยว่า มีเพื่อนคนหนึ่งคิดถึงเลยกับมันมานานมาก ๆ

น่าโมโหซะมัด ยิ่งเห็นหน้ายิ่งรู้สึกโมโห

“เอ็งมองข้าแบบนี้ทำไมวะ”

เจ้าที่เพิ่งจะอาบน้ำเสร็จเดินออกมาแล้วทำหน้าตาแงแง ท่อนบนเปล่าเปลือย เผยให้เห็นหยดน้ำแวววาวเกาะติดร่างกายนั้นเนื้อสวมแต่เพียงกางเกงนอนขาววืดดำ ยังไม่ทันได้เข้าใจอะไร ก็ถูกเจ้าของห้องเขี่ยผ้าผืนน้อยใส่ตัว คซาพืดพืด เดินหนีไปนอนก่อนแล้ว คนที่ขี้อึดแต่กะพริบตาปริบ ๆ ไม่เข้าใจเท่าไรนัก จึงเดินตามต้อย ๆ ไปนั่งลงข้างเตียง คซาหลับตาหนีเขาไปแล้ว

“เอ็งเป็นอะไร”

“ไม่ได้เป็นอะไร”

“แต่...”

“ทีหลังใส่เสื้อผ้าให้มันเรียบร้อยก่อนออกมาจากห้องน้ำจะได้ไหม”

“ข้าถอดเสื้อไม่ได้หรือ?”

“ไม่ได้ เอ่อ...ได้ก็ได้”

“สรุปได้หรือไม่ได้”

“ไม่รู้! จะนอนแล้ว”

“คซา”

“...”

“พรุ่งนี้เอ็งจะตื่นไปทำงานก็มิง”

“ถามทำไม”

“จะทำข้าวเข้าไว้ให้กิน อยากรินอะไร”

“ไม่ต้องก็ได้”

“ข้ามาอยู่ที่นี้ จะช่วยดูแลเรื่อง งานบ้านทุกอย่างเต็มตัวข้าทำแทน
คุณทำทางเอ็งคงเหนื่อยกับงานมาก ๆ เลยใช้ไหม ไม่มีเวลาดูแลตัวเอง
ไม่มีเวลาดูแลห้องเลยสินะ”

“...”

“ไม่ได้กินข้าวฝีมือไอ้เจ้านานแล้วใช่ไหมล่ะ”

“...”

“หลังจากนี้ไปเดี๋ยวทำให้กินทุกวันเลย”

“...”

“ฝีมือข้าดีขึ้นมากแล้ว อยากรให้เอ็งได้ลองชิมมาโดยตลอด แต่
เอ็งกับข้าอยู่ไกลกัน น่าเสียดาย”

“...”

“คิดถึงคนที่คอยกินข้าวฝีมือไอ้เจ้ามาก ๆ เลยรู้ไหม”

“เจ้า...”

“อยากป้อนข้าวคชาเหมือนเดิม”

“...”

“เดี๋ยวพรุ่งนี้ทำของโปรดไว้ให้กินแล้วกันเนอะ ของในตู้พอมืออยู่
บ้าง เดี่ยวจะทำของอร่อย ๆ ให้เอง”

“...”

“นอนพักซะ”

คชาใจเต้นตึกตักยามที่ฝ่ามือใหญ่หนุนลูปศีระและใบหน้าของ
ตัวเองเบา ๆ พร้อมทั้งหยิบเอาผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัวให้อย่างอ่อนโยน
ยิ่งคชานึกถึงคำพูดทั้งหมดที่เจ้าพูดออกมาเมื่อครู่นี้ ก็ยิ่งรู้สึกอ่อนฟ้าว
ไปหมดทั้งใบหน้า มือข้างหนึ่งที่อยู่ใต้ผ้าห่มขยู่หน้าอกตัวเองไว้แน่น
กลัวว่าเจ้าจะรับรู้ถึงความหวั่นไหวนี้ได้

ไม่...เขาจะต้องหยุดตัวเอง ไม่ควรปล่อยให้ตัวเองไปกับไอ้คนที่ชื่อเจ้า

อดสู่อ้าใจแล้ว มาไกลขนาดนี้แล้ว มันกลับมาทำดีนิด ๆ หน่อย ๆ แค่นี้ อย่าเพิ่งใจอ่อนจะได้ไหม

ก็เป็นชะอย่างนี้...

เจ้ามันไม่รู้เรื่องอะไรเลยสักอย่าง

ไม่เคยรู้อะไรเลยสักอย่างเดียว

“เจ้า”

“หือ? ยังไม่...”

“ไอ้ควาย”

เจ้าอ้าปากค้าง นั่งเซ็ดผมตัวเองอยู่ดี ๆ ก็โดนด่า หันไปมองเงาสะท้อนของตัวเองจากบานกระจกตู้เสื้อผ้าข้างเตียง สองมือลูบใบหน้าตัวเองเบา ๆ นึกย้อนกลับไปถึงคำด่ายอฮิตที่คซาก็จะใช้ต่อกัน ได้ยินมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลายเลย จนถึงตอนนี้คซาก็ยังต่อกันอยู่ เขาเพิ่งมองเงาสะท้อนตัวเองจากในกระจกบานนั้น ก่อนที่จะพึมพำออกมา

“คซา...”

“...”

“เอ็งด่าข้าว่าควายมาโดยตลอด”

“...”

“เพิ่งจะรู้เลย...”

“...”

“ข้าหน้าเหมือนควายจริง ๆ ด้วย”

2

คซาลิมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้งในตอนเช้า เขาอ้าปากหาวหวอดๆ ยื่นมือควานหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองเป็นอย่างแรก ขยี้ตาอย่างงัวเงีย ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งบนเตียง ในทุกเช้า สิ่งแรกที่คซาจะต้องทำก็คือ การเปิดดูแจ้งเตือนทั้งหมด ดูว่ามีใครส่งอะไรมาใหม่ รู้สึกโล่งใจเมื่อพบว่าไม่ได้มีอะไรเร่งด่วนเป็นพิเศษ บางวันลิมตาตื่นขึ้นมาเจอข้อความแจ้งเตือนยาวเป็นหางว่าว เขาแทบอยากจะชกตายคาเตียงมันเสียเดี๋ยวนั้น ข้อความสั้นๆ บางทีอาจทำลายวันดี ๆ ทั้งวันเลยก็ได้

ถ้าเริ่มต้นวันก็เหี้ยแล้ว อิกี้ลืบกว่าชั่วโมงจะไปเหลืออะไร

คซาทำงานเป็นเลขานุการในบริษัทแห่งหนึ่ง อันที่จริงก็ไม่เคยคิดเหมือนกันว่าวันหนึ่งตัวเองจะต้องมาทำงานนี้ เพราะอย่างที่รู้กันดีว่ามันเป็นงานที่ค่อนข้างจุกจิก ต้องเก่งในเรื่องการบริหารจัดการ ไม่ว่าจะเป็นเวลาหรืออารมณ์ก็ตาม ไหนจะความสามารถในการประสานงานกับผู้คนที่คซาหลีกเลี่ยงมาโดยตลอด แต่เพราะเงินก็ต้องยอมยกชั้นใจทำ อาจเป็นเพราะเจ้านายดันถูกใจความสามารถในการรับมือกับความเฮงชวยของชีวิตได้ละมั้ง ไม่ว่าจะโยนอะไรมาให้ คซาก็สามารถ

ที่จะดูแลรับผิดชอบมันได้เป็นอย่างดี อยู่ด้วยกันมาสองปีจนจะสามปี ไม่มีวีแววจะโดนไล่ออก มีหน้าซำยังได้รับความไว้วางใจมากขึ้นเรื่อย ๆ เจ้านายของคชาเป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงที่มีนิสัยค่อนข้างกระตือรือร้นพอสมควร ไม่คิดว่าคชายังอายุแค่นี้ ประสบการณ์การทำงานยังน้อยเมื่อเทียบกับอีกหลาย ๆ คน แต่พอได้ทดลองงาน เห็นว่าคชาเป็นคนที่มีความสามารถ ก็จับเข้ามาเป็นคุณผู้ช่วยข้างกายในทันที

แต่ก็รู้ว่าเจ้านายคนนี้จะดีไปหมดทุกอย่าง บางครั้งคชาเองก็ต้องพบเจอกับความอึดอัดที่หาคำมาบรรยายไม่ได้เหมือนกัน อยากจะยกแฟ้มฟาดแต่ก็ต้องข่มใจเอาไว้...เงินเดือนไม่อาจเพิ่มได้ด้วย ความรุนแรง

อารมณ์ของเจ้านายคือสิ่งที่สำคัญที่สุดของคชา และด้วยเหตุนี้ชีวิตเขาถึงมีแต่คำว่าเอาแน่เอานอนไม่ได้ ในทุก ๆ วันจะต้องสนใจแต่เรื่องของเจ้านายเป็นอันดับแรก อย่างที่เห็น...เขาแทบไม่มีเวลาวางใจให้ตัวเองเลยด้วยซ้ำ กว่าจะเดินทางกลับมาถึงห้องก็เล่นเอาค้ำมือตึงตื้อ ไม่มีเวลาแม้แต่จะล้างจาน ว่างก็ว่าง เหนื่อยก็เหนื่อย อย่าว่าแต่หาแฟนเลย ทุกวันนี้เพื่อนที่เคยสนิทกันก็ยิ่งยากที่จะพบเจอ ตื่นเข้ามาลุกไปอาบน้ำ สวมเสื้อผ้า ออกไปทำงาน จากนั้นก็กลับมานอน วนลูปแบบนี้ไปไม่รู้กี่ร้อยวันจากทั้งปี อะไรจะเป็นชีวิตที่จิตคิดน่าเบื่อขนาดนี้นะ

“ให้ตายสิ...ค่าไฟเดือนนี้จะเท่าไรเนี่ย”

นั่งโง่ ๆ บนเตียงได้สักพัก มองเห็นแสงสว่างจากด้านนอก อดไม่ได้ที่จะดำตัวตัวเองออกมา ดูท่าทางเมื่อคืนคงลืมปิดไฟอีกแล้วแน่ ๆ คชาจึงลุกขึ้นจากเตียงซำ ๆ เดินงัวเงียออกมาในสภาพไม่เรียบร้อยเท่าไรนัก ขอบกางเกงจะหลุดแหล่มีหลุดแหล่ คอเสื้อตัวที่สวมอยู่เลื้อยลงมาจนเกือบเห็นไหล่ เขาเดินเตาะแตะออกมาจนกระทั่งถึงจุดสว่างนั้น

“เอ็งตื่นแล้วหรือ? พอดีเลย ซ้ำทำข้าวเช้าเสร็จแล้ว ไปอาบน้ำ

แต่งตัว แล้วก็มากินซะ”

นี่เขาฝันอยู่หรือเปล่านะ

ไอ้มนุษย์หน้าตาชื่อบ๊อบที่ยืนยิ้มแป้นอยู่ตรงนั้นนะ มันไอ้เจ้า
ไม่ใช่หรือไง?

เฮือก! เกือบล้มไปเลยว่าคุณตอนนี้มันย้ายมาอยู่ด้วยแล้ว! แกรมเมื่อ
คืนก็ยังไม่นอนเตียงเดียวกันอีกต่างหาก!

เจ้ากะพริบตาปริบ ๆ มองคชาที่ยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น เขาขยับเข้าไป
ใกล้พร้อมยกมือทักทาย แต่คุณเจ้าของห้องก็ยังซ็อกค้าง ดูท่าทางยังไม่
ตื่นนอนดี พอเจ้าตะโกบหน้านั้น คชาก็สะดุ้งสุดตัวแล้วถอยออก
ห่างทันที เพิ่งจะจำได้ว่าตอนนี้เขาไม่ได้อาศัยอยู่ที่นี้เพียงคนเดียวอีก
ต่อไป เจ้าลุกขึ้นมาเตรียมอาหารเช้าเอาไว้ให้ เพราะรู้ว่าคชาคงไม่มี
เวลาทำอาหารกินเองแน่ ๆ บางทีคงไปซื้อกินจากด้านนอก ไม่ก็อดข้าว
เช้าแล้วดื่มแต่กาแฟ ซึ่งเขาไม่ชอบใจสักเท่าไรนักที่จะปล่อยให้คชาใช้
ชีวิตแบบนั้น อุดสำหรับย้ายมาอยู่ด้วยกันทั้งที จะเอาแต่กินนอนอยู่ห้อง
คนอื่นเฉย ๆ วัน ๆ ไม่ทำอะไร ต่อให้จะเป็นเพื่อนกันก็เถอะ แต่เจ้าก็
รู้สึกเกรงใจ คิดอยากจะทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคชาสักนิด เขามีฝีมือ
ในการทำอาหาร ข้าวเช้าเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้นะ ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่
ของไอ้เจ้าก็แล้วกัน

“ไปล้างหน้าไป บ้วนปากก่อนก็ได้ แล้วค่อยมากินข้าว กินเสร็จ
แล้วจะได้อาบน้ำแปรงฟันทีเดียวเลย”

คชาพูดอะไรไม่ออก ยังคงตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่คุ้นชินเท่าไร
นักกับการใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น แม้ว่านี่จะเป็นไอ้เจ้า คนที่ตัวเองเคย
สนิทมาก ๆ เมื่อสมัยเป็นวัยรุ่นก็ตาม แต่ตอนนั้นก็ไม่ได้สนิทจนถึงขั้น
อยู่บ้านเดียวกัน นอนห้องเดียวกันเสียหน่อย

ทุก ๆ เช้าคชาจะพบเจอกับซากความรกรุงรังที่ตัวเองทิ้งเอาไว้
เมื่อวาน แต่ดูเข้านี้สิ...ห้องของเขาสะอาดสะอ้าน เป็นระเบียบอย่าง
หาได้ยากยิ่ง คุณเท่าที่เคยถอดทิ้งเมื่อวานนี้ถูกเจ้าเอาไปซักให้ อาหาร

เข้าเจ้าก็เตรียมให้ ขยะที่มีในห้องเจ้าก็เอาไปทิ้ง งานขามที่แช่ไว้เจ้าก็ล้างให้ ของที่เคยวางระเกะระกะรุงรัง เจ้าจัดการใหม่ให้หมด ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นภายในคืนเดียว เจ้าเฟิงจะย้ายมาได้ไม่กี่ชั่วโมง ก็ทำห้องเขาเปลี่ยนไปขนาดนี้เลยหรอเนี่ย

“เสียดายที่ของในตู้เย็นห้องเอ็งมีแค่ไม่กี่อย่าง เลยทำได้แค่เมนูง่าย ๆ ไว้วันนี้ข้าจะออกไปซื้อวัตถุดิบมาเพิ่มนะ เอ็งจะได้กินเมนูอื่นบ้าง เรื่องข้าวเข้าข้าวเย็น ไวใจไอ้เจ้าได้เลย”

คซาที่เฟิงล้างหน้าล้างตาเสร็จเดินกลับมายังโต๊ะกินข้าว เบิกตากว้างจ้องมองเมนูอาหารง่าย ๆ ที่เจ้าว่า คซาพูดอะไรไม่ออก นี่เจ้าตื่นตั้งแต่เช้าเพื่อมาหุงข้าว ทำอาหารจานนี้ไว้ให้เขงั้นหรอ...

“อร่อยไหม?”

เจ้าหย่อนตัวลงนั่งข้างกันก่อนเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม ดันจานหมูผัดขิงร้อน ๆ มาใกล้ ช่วยให้คซาตักมันได้สะดวกยิ่งขึ้น เพียงแค่ตักเข้าปากคำแรก ดวงตาของคซาก็เปล่งปลั่งเป็นประกาย แสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าอย่างชัดเจน ถึงจะไม่ได้พูดอะไรออกมา สำหรับคนมองแล้ว นั้นนะถือว่าเป็นคำชมที่ดังที่สุดเลยละ

“อร่อยก็กินเยอะ ๆ เดียววันพรุ่งนี้จะทำเมนูอื่นให้กิน”

คซานั่งเคี้ยวข้าวไปเงิบ ๆ ส่วนเจ้าก็ลุกไปเก็บกวาดของในครัว มองตามแผ่นหลังนั้น พลันรู้สึกเกรงใจขึ้นมา มันก็จริงอยู่ที่เจ้ามาขออาศัยอยู่กับเขา อาจจะทำอะไรแลกเปลี่ยนเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเช่นการทำอาหารให้กิน ช่วยทำงานบ้านแบบนี้ มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร แต่สำหรับคซาแล้ว เขารู้สึกเกรงใจเจ้ามากจริง ๆ มันไม่ใช่หน้าที่ของเจ้า ไม่ใช่เรื่องที่เจ้าต้องทำขนาดนั้น ตื่นแต่เช้า ลุกขึ้นมาทำอาหารให้กิน ทั้ง ๆ ที่เมื่อวานเฟิงจะเดินทางมาถึงตอนเกือบเที่ยงคืน ไหนจะเก็บกวาดทำความสะอาดห้องให้อีก นี่มันหน้าที่คนใช้ในละครไทยชัด ๆ

“เจ้า ที่หลังไม่ต้องทำก็ได้”

“ไม่เป็นไร ปกติข้าก็ตื่นเวลานี้อยู่แล้ว เมื่อคืนข้านอนไม่ค่อย

หลับด้วย สงสัยจะยังไม่ชินที่ ก็เลยลุกขึ้นมาเตรียมข้าวเช้าให้เองดีกว่า”

“มันเข้าไป”

“ข้าวอยู่ที่บ้านก็ต้องตื่นเช้าขนาดนี้แหละ ออกไปตลาด ซื้ของเช้าครัว รอเปิดร้านตอนเช้า ทำอาหารแบบนี้ทั้งวัน มาอยู่ที่นี้สบายกว่าอยู่ที่บ้านอีก อยู่那儿ข้าถูกเจ้อยจิกหัวใช้ทุกเช้าค่า”

“งั้นสินะ...” คซาเกือบจะลืมไป เจ้ามั่นเป็นลูกชายคนโตของเจ้อย เจ้าของร้านอาหารตามสั่งที่ไม่ว่าใครต่อใครที่อาศัยอยู่ละแวกนั้น เป็นต้องรู้จัก เมื่อก่อนตอนที่เขาอยู่ที่นั่น ก็มีโอกาสได้แวะไปที่ร้านอยู่บ่อยครั้ง เจ้าเป็นคนพาไป ได้มีโอกาสนั่งมองสองแม่ลูกช่วยกันทำอาหาร พอจะเข้าใจเลยว่าทำไมเจ้ามั่นถึงคลั่งไคล้การทำอาหารนักที่แท้ก็มีแม่เป็นโรลโมเดลนี้เอง แม่ของเจ้าทำอาหารอร่อยมาก ดูท่าทางยีนเด่นนี้ก็คงถูกส่งมาให้ลูกชายด้วยสินะ

จะว่าไป...ก็แอบคิดถึงอาหารฝีมือไอ้เจ้าอยู่เหมือนกัน ไม่ได้กินหมูผัดขิงฝีมือเจ้ามานานเท่าไรแล้วนะ ยังอร่อยเหมือนเดิมเลย

“เจ้า แล้วเรื่องการแข่งขันล่ะ?”

“อ้อ เห็นว่าอีกสามอาทิตย์ก็จะเริ่มถ่ายทำอีพีแรก ข้าคงต้องเตรียมตัวให้พร้อม ไปปู้บก็อาจจะได้แข่งขันเลย”

“อ้อ”

“เพราะฉะนั้นข้าเลยตั้งใจว่าเวลาว่างที่อยู่ที่นี่ ข้าจะฝึกซ้อมทำอาหาร ทั้งของคาวของหวานเลย มาอยู่เฉยๆ ไม่ซ้อมมือ ข้ารู้สึกไม่สบายใจสักเท่าไร ทุกคนที่ไปแข่งมีแต่คนฝีมือเก่งกาจ ข้าห้ามประมาทเด็ดขาด”

“ขนาดนั้นเชียว?”

“ใช่ แต่ไม่ต้องห่วง ข้าจะไม่ทำสกปรกเลอะเทอะแน่นอน ขออีมครัววเองเป็นที่ฝึกซ้อมก็แล้วกัน”

“จะทำทุกวันเลยหรอ”

“อ่าฮะ ข้าจะทำทุกวันเลย ทำให้เอ็งกินนั่นแหละ ถ้าวันไหนทำ

เยอะ เดี่ยวห่อใส่กล่องให้เอ็งเอาไปแบ่งเพื่อนที่ทำงานกินด้วย”

อะ... ไข่เจียว เอจจริงดี เอจจริงดี!

คชามองเห็นรอยยิ้มบนใบหน้านั้น แต่ก็ไม่รู้จะตอบกลับอะไร จึงทำได้เพียงถอนหายใจอย่างปลงๆ เอาเถอะ ถึงยังไงเจ้าก็ไม่ใช่คนทำครัวละเทะ เห็นอย่างนี้ก็เป็นพ่อหนุ่มรักสะอาดคนหนึ่ง ดูจากที่อีกฝ่ายเก็บกวาดห้องให้กันเมื่อคืนก็คงรู้

มีพ่อครัวหัวป่าก์มาอยู่ในห้อง คอยทำอาหารอร่อยๆ ให้กินฟรีทุกวันแบบนี้ มีตรงไหนน่าปฏิเสธกัน ยุคนี่ข้าวยากมากแพง เรื่องปากท้องก็เป็นเรื่องสำคัญ หลังจากนั้นไปอีกสี่เดือนคงต้องโบกมือลาบะหมี่กิ่งสำเร็จรูปห่อน้อยแล้วสินะ

หลังจากที่กินเสร็จเจ้าก็แย่งเอาจานไปล้างให้ อยากจะอ้าปากเถียง แต่ก็โดนไล่ให้ไปอาบน้ำแต่งตัวเตรียมไปทำงาน คชายังต้องตกใจมากกว่าเดิมที่เห็นว่าเสื้อเชิ้ตกับกางเกงของตัวเองถูกรีดแล้วแขวนเตรียมไว้ให้เรียบร้อย เมื่อคืนคงเห็นเขาหยิบเอาเสื้อผ้าออกมาวางไว้ตรงโซฟา คาดว่าคงจะสวมมันในวันพรุ่งนี้แน่นอน หลังทำอาหารเสร็จจึงแวบมารีดไว้ให้ สรุปลแล้วเช้าวันนี้คชาแทบไม่ต้องทำอะไรเลย ไข่เจียวดูแลเขาดีประหนึ่งเจ้าหญิงองค์หนึ่งก็ว่าได้

“เย็นนี้ถ้าจะกลับเช้าส่งข้อความมาบอกหน่อยนะ ข้าจะได้กะเวลาทำข้าวเย็นให้เอ็งได้”

“อือ ถ้ามีปัญหาอะไรก็โทร. บอกกู”

“รับทราบ”

“ไปละ”

“คชา”

“?”

“สู้ๆ ตั้งใจทำงานละ”

มือข้างนั้นยื่นขึ้นมาลูบศีรษะอย่างอ่อนโยน เจ้าเอ๋อให้กำลังใจพร้อมรอยยิ้มสว่างสดใส คชาเดินออกมาจากห้องพร้อมกับหัวใจที่

สั้นไหวไม่ยอมหยุด เข้ามาในลิปต์ มองเห็นเงาสะท้อนของตัวเองจาก
ในกระจก เขาหน้าแดงไปหมดจนต้องรีบเบือนหน้าหนีภาพน่าอาย
ของตัวเอง ได้แต่ยกมือกุมหน้าอกเอาไว้แน่น สบถคำคนโง่มเสีงเบา

เอาอีกแล้ว เจ้าทำเหมือนเดิมเลย เวลาผ่านมานานขนาดนี้ พวก
เขาทั้งคู่ต่างโตเป็นผู้ใหญ่ แต่เจ้าก็ยังทำเหมือนเดิม เมื่อก่อนตอนที่
เรียนด้วยกันหมอนั้นก็ชอบเข้ามาลูบหัวกันแบบนั้น เอ่ยให้กำลังใจ
พร้อมรอยยิ้ม การกระทำของมันช่างอบอุ่นอ่อนโยน ไม่แปลกใจเลย
ที่ตัวเองในวัยนั้นจะผลอไผลไป

แต่ตอนนี้มันก็ผ่านมานานแล้ว คซาเองก็ตัดใจไปนานแล้วด้วยซ้ำ...

ไม่อยากจะเชื่อเลย...ว่าตอนนี้เขาเองก็ยังเป็นเหมือนเดิม ใ
อาการใจสั้นแบบนี้ หน้าแดงแบบนี้ละ มันฟ้องให้รู้เลยว่าคซายังคง
รู้สึกกับเจ้าเหมือนเดิม

ตลอดทั้งวันคซาดูสดชื่นกว่าปกติจนเจ้านายยังเอ่ยทัก ดู
คล่องแคล่วว่องไว ไม่ซักซ้าอืดอาด รวากับชาร์จแบตมาจนเต็ม ไม่มี
อาการหัวร้อนฟืดฟิดใด ๆ ทั้งสิ้น เดินตามเจ้านายเข้าห้องประชุมก็ดู
ขยับขันแข็ง พอถูกทักแบบนี้ คซาเองก็ไม่รู้จะตอบกลับอย่างไร ได้
แต่บอกลงไปว่าเพราะข้าวเช้าอร่อยก็เลยมีแรงทำงานแบบนี้

“อ้อ แหล่งพลังงานยามเช้าสินะ”

“...”

“เป็นสิ่งที่ดี เริ่มต้นวันใหม่ด้วยร่างกายและแรงใจที่สมบูรณ์ถือ
เป็นสิ่งสำคัญ เพราะฉะนั้น...”

คซายิ้มแห้ง ยืนมองเจ้านายคนเก่งที่กำลังเอ่ยคำพูดให้กำลังใจ
อันสวยหรือออกมาไม่หยุดหย่อน เบื้องหน้าเขานี้คือท่านประธานบริษัท
อายุน้อยร้อยล้าน คุณชินกำลังเป็นที่จับตามองในแวดวงธุรกิจขณะนี้
เห็นว่าเพิ่งจะเรียนจบมาจากต่างประเทศหมาด ๆ หน้าใหม่ไฟแรงเลย
ละ ลงทุนเปิดบริษัทเมื่อไม่กี่ปีนี่เอง ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของคนรวย
คิดจะทำเมื่อวาน วางแผนวันนี้ วันต่อไปก็เสริมจึ้นได้อย่างง่ายดาย

ทั้งหมดก็อาศัยแค่สิ่งเล็กๆ ๆ ที่เรียกว่าเงินทุนทั้งนั้น พ่อแม่ของคุณซิ่น ก็ไม่ธรรมดา แบ่งเงินให้ลูกชายไปตั้งตัวใหม่สักห้าล้านสิบล้านได้อย่างสบาย ๆ เลยละ

“ไม่รู้ว่าจะเข้าที่คุณกินมาคืออะไร แต่กินต่อไปนะ”

“ครับ...”

“ผมชอบที่ได้เห็นทุกคนมีไฟทำงานแบบนี้ มันต้องอย่างนี้สิ! ทุกคนต้องขยันกว่านี้!”

แต่กินนั่นแหละน้ำ รอบตัวของคชามีแต่คนแปลก ๆ ทั้งนั้นเลย คือ...ถ้าอยากให้ขยันขึ้น ไม่ต้องพูดถึงข้าวเช้าหรือก พุดถึงเงินดีกว่าไหม

คชขาล่อยให้พ่อนุ่มไฟแรงนั่งพรวดเพื่อถึงหลักการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขต่อไป ส่วนตัวเองก็กลับมานั่งที่โต๊ะทำงาน แอบเปิดหน้าจอโทรศัพท์เพื่อตอบกลับข้อความของใครบางคน เป็นเจ้านั่นแหละที่ส่งข้อความมาทักทาย เขาถ่ายรูปส่งมาให้ด้วย ดูเหมือนว่าในช่วงที่คชขาออกมาทำงาน เจ้าได้ใช้เวลาว่างที่มีอยู่ไปกับการซ้อมมือทำอาหารทั้งวันจริง ๆ มีทั้งของหวานของคาว แต่เห็นผ่านหน้าจอโทรศัพท์มือถือยังดูน่ากินขนาดนี้ ของจริงคงต้องน่ากินมาก ๆ แน่แน่นอน

ปกติแล้วคชขาจะใช้ชีวิตในแต่ละวันเพื่อรอเวลากลับไปนอนพัก สำหรับวันนี้ก็มีเป้าหมายใหม่เพิ่มเข้ามา เขาเผ้ารอที่จะได้กลับไปกินข้าวมือเย็นพร้อมกับไอ้เพื่อนซี้บื้อคนนั้น พอจัดการทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยก็รีบซึ่งกลับทันที ขนาดที่ว่าลิเดินเข้ามาทักยังไม่หันไปสนใจ ปล่อยให้เพื่อนร่วมงานยื่นยกมือก้อทั้งอย่างนั้น รีบเดินทางขึ้นรถไฟฟ้ากลับคอนโดโดยเร็ว พอเปิดประตูห้องเข้าไป ได้เห็นแผ่นหลังของเจ้าที่กำลังยืนจัดจานอยู่ ความรู้สึกเหนื่อยล้ามาทั้งวันก็หายไปในทันที

“กลับมาแล้วหรือ? เร็วกว่าที่คิดนะ เอ็งมานั่งนี่สิ”

“เจ้า...” คชขาเดินเข้ามาจนถึงโต๊ะอาหาร ก่อนที่จะต้องเบิกตา

กว้างเมื่อพบว่ามีเมนูมากมายกว่าดีเมนูวางเรียงอยู่บนนั้น ยังมีผลไม้
แกะสลักและของหวานวางข้างกันอีก เขาซ็อกไปเลยเมื่อได้เห็นอาหาร
มือนี้

“นั่งลง กินข้าวซะ”

“เจ้า...มีงเวอรี่ไปไหม มีกันอยู่สองคนจะไปกินหมดได้ไง”

“เอ็งกินไม่หมด ข้าจัดการต่อได้น่า”

“ทำเยอะแบบนี้มันเปลือง”

“เรื่องของกินไม่มีคำว่าเปลืองอยู่แล้ว”

“ให้ตายสิ...”

เจ้าเอ๋ยืม ๆ ขยิบตาส่งให้กัน จากนั้นก็เดินไปเปิดโทรทัศน์
เลื่อนหาละครหลังข่าวภาคค่ำ ปล่อยให้เสียงพูดคุยกันของตัวละคร
ดั่งขึ้นภายในห้องนี้ พอให้บรรยากาศมันไม่เงียบเหงาจนเกินไป คชชา
ถอนหายใจยาว วางกระบี่บนเก้าอี้ตัวที่ว่าง คลายเนกไทออก ปลด
กระดุมเสื้อเล็กน้อย จากนั้นก็เริ่มกินข้าวมือเย็นไปเงียบ ๆ แม้ตอนแรก
แอบรู้สึกกังวลว่าจะกินไม่หมด แต่พอได้กินคำแรก ความอร่อยกระแทก
ปากอย่างจัง เขาก็เริ่มตักกินไม่หยุด ไม่ว่าจะจานไหนก็อร่อยไปหมด
ต้มยำกุ้งแซ่บซี้ด ไช้ชะอมจิ้มน้ำพริกกะปิ ปลาราดพริกนี่ก็อร่อย ไข่ตุ๋น
นั่นอีก ยิ่งกินก็ยิ่งรู้สึกเหมือนมีลำแสงล้นทะลักออกจากปาก ไอ้เจ้า
มันทำอาหารอร่อยขนาดนี้แล้วเหอเนี่ย ฝีมือพัฒนาขึ้นเยอะเลยนี่หว่า

“อ๊ะ เจ้า!”

“หือ?”

“มีงจะทำอะไร”

“นวดไง”

“ไม่ต้องก็ได้”

“น่า เอ็งกินข้าวต่อไปเถอะ”

“แต่...”

“ข้าจะนวดให้ เอ็งจะได้ผ่อนคลาย”

คชาอำปากค้างด้วยความตกใจ นั่งตักไข่ชะอมเข้าปากอยู่ดี ๆ ก็รู้สึกได้ว่าเท้าของตัวเองมันเปื่อยขึ้น เขาหุบตาลงมอง เจ้ามันหายไป เตรียมน้ำอุ่นใส่กะละมังพลาสติกใบเล็ก เดินกลับมาหา ย่อตัวลงนั่งกับพื้นแล้วจับเท้าเปล่าเปลือยทั้งสองข้างของเขาไปแช่ไว้ในนั้น คอยใช้มือบีบนิ้วตไปมาเบา ๆ ช่วยให้เขารู้สึกผ่อนคลาย การกระทำเช่นนี้ไม่เคยมีใครทำให้เขามาก่อน อยากจะปฏิเสธแล้วดึงเท้าหนี แต่เจ้าก็รั้งเอาไว้ แล้วบีบ ๆ นวด ๆ ให้ไม่บ่นอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว ทำเอาเจ้าของเท้าใจสั้นไหวไปหมด

เจ้ามันเอาอีกแล้ว ทำตัวแบบนี้อีกแล้ว

“เจ้า ไม่ต้องก็ได้”

“เอ็งนอนไปเถอะ เดี่ยวข้าดูแลเอง”

“แต่ก็...”

“นอนพักซะ”

เมื่อก่อนตอนที่คชาป่วยหนัก เจ้าจะปั่นรถจักรยานมาดูแลที่บ้าน ฝ่าไข้ไม่ห่างไปไหน เวลาปกติมันก็ประคบประหมงดีอยู่แล้ว ตอนป่วยเจ้ายิ่งเอาใจใส่กันมากกว่าเดิม อะไรเล็กๆ น้อยๆ มันช่วยดูแล ช่วยทำแทนหมด เมื่อก่อนนั้นก็เคยคิดเหมือนกัน ว่าบางทีสาเหตุที่เจ้ามันทำดีด้วยก็คงเพราะสงสาร ชีวิตของคชาในช่วงนั้นค่อนข้างแย่มากจริงๆ พ่อแม่ฆ่าตัวตาย เหลือแต่เขาตัวคนเดียวบนโลกใบนี้ ต้องย้ายมาอยู่ในที่ที่มีแต่คนแปลกหน้า คชาเป็นโรคซึมเศร้า เพื่อนก็ไม่ค่อยสักคน เจ้าถึงได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ เข้ามาดูแลกันนับตั้งแต่นั้น

ก็น่าจะรู้ตัวได้แล้วว่านี่มันคือนิสัยของไอ้เจ้า ขอบดูแลคนอื่นใจดีอ่อนโยนแบบนี้กับทุกคนอยู่แล้ว สิ่งที่เจ้าทำให้คชาน่ะ ไม่ได้พิเศษอะไรเลยสักนิดเดียว

คงมีเพียงคชาเท่านั้นที่คิดไปเองอยู่ฝ่ายเดียว รู้สึกไปเองคนเดียว

สำหรับเจ้าแล้ว คชาก็เป็นแค่เพื่อนคนหนึ่งเท่านั้นแหละ

“ก็ฉันชอบแกอะ! ได้ยินไหม”

“ได้ยิน”

“ฉันไม่อยากจะเพื่อนกับแกแล้ว”

“...”

“ฉันเป็นเพื่อนกับแกต่อไปไม่ได้จริงๆ”

“งั้นจะเป็นแฟนกันไหมล่ะ”

อีก!

ไอลัครหลังข่าวนี้มันก็มาได้จังหวะเสียเหลือเกินนะ แล้วทแบบนั้นนะมันอะไร! พวกแกสองคนจะคบกันง่ายเกินไปไหมแฮ้ย!

คชาเงยหน้าขึ้นมองภาพเคลื่อนไหวในจอขึ้น อ้าปากพะงาบๆ เมื่อพบว่าพระเอกกับนางเอกกำลังจูบกันอย่างชื่นมื่น ทั้งๆ ที่เมื่อครูเพิ่งจะสารภาพความในใจกันเป็นครั้งแรก เขากลืนน้ำตมย่ำกึ่งลงคอช้าๆ หันกลับมามองไอคนที่นั่งนวดทำให้ตัวเองอยู่ใจระตุกนิตๆ ที่เห็นว่าเจ้าเองก็นั่งดูละครนั้นอยู่เหมือนกัน

“เจ้า...”

“หือ”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

“อืมแล้วเหอ”

“ยัง แล้วมึงไม่กินเหอ”

“เดี๋ยวรอดให้เอ็งต่ออีกนิตก็แล้วกัน”

“ไม่ต้องแล้ว พอแล้ว มากินข้าว”

“น่า นิดเดียว”

“...”

“คชา เอ็งเห็นในละครเมื่อกี้นี้ไหม”

ตึกตัก...

คชาผลอกลิ้นหายใจไปชั่วขณะ จู่ๆ เจ้าก็เปรยขึ้นมาแบบนั้น ทำเอาเขารู้สึกตื่นเต้นตามไปด้วย ไม่อยากจะคิดเข้าข้างตัวเองหรือ

นะว่าหมอนั้นเห็นจากนั้นแล้วอาจรู้สึกสะกิดใจอะไรบางอย่าง ทำให้
รู้ซึ่งถึงความรู้สึกที่เขามีให้สักที เพราะในละครนั้นมันก็เป็นเรื่องราว
ของการแอบรักเพื่อนตัวเองอยู่แล้ว จู๋ๆ ใ้อ้เจ้าหีบเอาเรื่องนี้มาพูด
จะไม่พูดถึงความสัมพันธ์ของตัวละคร แล้วจะให้พูดถึงเรื่องอะไรได้ละ
ถ้าเกิดว่าใ้อ้เจ้ามันเก็บเอาไปคิด แล้วเริ่มรู้สึกได้ว่าระหว่างพวก
เขาทั้งสองคนนั้นมี...

“สองคนนั้นจูบกันหลังกินข้าวเสร็จ มันจะไม่ได้รสชาติพริกแกง
เหรอะวะ”

“...”

“แอบปากตายห่า”

ใ้อ้เหียนี่มันเป็นอะไรนี่วะ ฮะ!

“ทำหน้าที่แบบนั้นทำไมวะคชา ข้าวไม่อร่อยเหรอะ?”

ใช่ ต้มยำกุ้งจืดชืดไปหมดแล้ว กินอะไรก็ไม่อร่อยอีกแล้ว อืม
ความโง่ของคนแถวนี้ พอกันที!